

Myyntimiehen tyttären mieluisat muistot isän kauppamatkoilta

Hankkijat muistot liittyvät pikkulikkavuosiini 60-70-luvulle. Isäni työskenteli tuolloin Hankkijan myyntimiehenä Satakunnassa pienessä kylässä. Niihin aikoihin myyntimiehillä oli Fiat 600 tai 850, joilla he huristelivat pitkin maakunnan sorateitä talosta taloon, missä vaan oli maanviljelystä ja karjanpitoa kaupittelemassa Hankkijan tavaraa.

Olin paljon serkkulikan kanssa kesälomilla isäni mukana siellä Fiatin takapenkillä. Meillä oli nuket mukana. Leikittiin siellä päivät pitkät ja välillä poikettiin jossain kyläkaupassa ostamassa lauantaimakkaraa evääksi. Muistan aina, kun kauppias paloitteli sen valmiiksi sentin vahvuiseksi siivuksi ja sitten ostettiin limpparia kyytipojaksi. Ne olivat kivoja kesäpäiviä. Monesti talon isäntä tai emäntä tuli pyytämään myös meitä kahvipöytään. Isän työpäivät olivat pitkiä ja varsinkin syksyllä, kun otettiin viljaa vastaan. Usein vielä iltaisin piti lähteä ottamaan kuivattua viljaa vastaan. Monesti isännät soittelivat, oli vuorokauden aika mikä tahansa. Useinkin varaosia tai muuta, niitä sitten piti mennä antamaan, jos vaan sattui olemaan varastossa. Tai sitten lähdettiin seuraavana aamuna hakemaan osia tehtaalta. Nykyisin lienee niin, että kun kaupan ovet sulkeutuvat, niin seuraavaksi voit asioida vasta ovien taas avauduttua.

Isä oli myynyt ensimmäisen Alfa Lavalin sankolypsykoneen taloon. Hänen piti mennä navettaan opastamaan, kuinka koneella lypsetään. Hän oli pyytänyt emäntää tuomaan heiniä lehmän eteen tilanteen rauhoittamiseksi. Kuinka ollakaan, isän kiinnittäessä lypsimiä, niin emännän tuomien heinien joukossa luikerteli käärme. Tästä lehmä pelästyi ja sen seurauksena lypsykone ja myyntimies lensivät peräseinään.

Monesti käytiin myös naapuripitäjässäkin kauppamatkoilla. Vaikka samaan taloon oli myyty kaikenlaista tavaraa, niin tällä kertaa isännän nimi oli päässyt unohtumaan. Isä ei millään kehdannut kysyä asiakkaan nimeä, vaan vaivihkaa silmäili pöydällä olevan sanomalehden kulmasta isännän tiedot. Viimeisin muisto on ennen isäni eläkkeelle jäämistä 90-luvulta. Olin tuolloin jo itse emäntänä ja olimme siirtymässä parsilypsystä asemalypsyyn. Kyselimme tarjouksia eri lypsylaitteista ja päädyimme lopulta vaihtamaan Alfa Lavalista toiseen valmistajaan. Isäni sai kuulla tämän ja nähdessään toisen firman kynän pöydällämme hän totesi, - tässä firmassa ei ole muuta hyvää kuin kynä.

Muistellen,
myyntimiehen tytär